

آمار گمرک نشان می دهد

کالاهای کشاورزی صدر نشین واردات

این ۶ کالا در کل واردات در تیرماه امسال ۱۶/۳۳ درصد بوده است. ارزش واردات ذرت در تیرماه نسبت به خردادماه ۱۳۹۳ با رشدی برابر ۳۴/۹۶ درصد، کنجاله سویا ۱۴۵ درصد، برنج ۱۵۴ درصد، قند و شکر منفی ۵۱ درصد، گندم منفی ۴۲ درصد و جو ۹۱۹ درصد رشد داشته اند. در تیرماه امسال در مجموع ۵/۲ میلیارد دلار کالا به ایران وارد شده که ۲۰ درصد بیشتر از خرداد ۱۳۹۳ است.

اقلام عمده در ۴ ماه

اقلام عمده وارداتی طی چهار ماهه نخست سال ۱۳۹۳، شامل «گندم» به ارزش ۷۸۷ میلیون دلار و سهم ارزشی ۴/۹۷ درصد، «برنج» به ارزش ۷۱۱ میلیون دلار و سهم ارزشی ۴/۰۳ درصد، «وسایل نقلیه با موتور پیستونی درونسوز تناوبی جرقه ای - احتراقی با حجم سیلندر بیشتر از ۱۵۰۰ سانتی مترمکعب اما از ۳۰۰۰ سانتی متر مکعب بیشتر نباشد» به ارزش ۶۳۳ میلیون دلار و سهم ارزشی ۳/۵۸ درصد، «ذرت» به ارزش ۴۸۶ میلیون دلار و سهم ارزشی ۲/۷۵ درصد، «کنجاله» به ارزش ۴۴۱ میلیون دلار و سهم ارزشی ۲/۵ درصد، بوده است.

در صفحه ۸

است که اگر ۷۹ میلیون دلار ارزش واردات جو را نیز به آن اضافه کنیم در تیرماه امسال ۸۶۱ میلیون دلار برای واردات ۶ قلم محصولات کشاورزی ارز از کشور خارج شده است. جدول صفحه ۸ نشان می دهد ارزش سهم ذرت، کنجاله سویا، برنج، قند و شکر، گندم و جو در کل واردات در تیرماه امسال به ترتیب ۲/۷۹ درصد، ۲/۷۱ درصد، ۶/۴۵ درصد، ۰/۴۷ درصد، ۲/۴۱ درصد و ۱/۵ درصد بوده است. یک محاسبه ساده نشان می دهد سهم

سنت و عادت سالهای قبل در ترکیب کالاهای وارداتی به ایران همچنان حفظ شده است. اعداد و ارقام ارائه شده از سوی گمرک ایران نشان می دهد در تیرماه امسال ۱۴۷ میلیون دلار ذرت، ۱۴۳ میلیون دلار کنجاله سویا، ۳۴۰ میلیون دلار برنج، ۲۵ میلیون دلار قند و شکر و ۱۲۷ میلیون دلار گندم به بازار ایران سرازیر شده است. کالاهای وارد شده از نظر ارزش در تیرماه بالاترین ارزش واردات را به خود اختصاص داده اند و ۷۸۲ میلیون دلار ارزش ۵ کالای یاد شده

متأسفانه رانت خواران سودای بازگشت دارند

بهمن دانایی

اصطلاح «رانت»، «رانت خوار» و «رانت جویی» در سالهای پس از پایان جنگ تحمیلی عراق علیه ایران به مرور به ادبیات اقتصاد سیاسی ایران راه یافت.

این اصطلاح و مفهوم آن در سالهای یادشده به یک پای مجادله های اقتصادی و سیاسی تبدیل شده و افراد، احزاب و گروه ها، برای نشان دادن چهره بد از رقبا از اصطلاح «رانت خوار» استفاده می کنند. تکرار فوق العاده و پر شمار این اصطلاح که ابتدا در میان نخبگان رایج بود به مرور به میان مردم عادی کشیده شد. رانت در لغت به معنی بهره مالکانه، کرایه و اجاره آمده است، در اقتصاد به مفهوم رانت اقتصادی و دارای معنی متفاوتی است. پیدایش مفهوم ابتدایی رانت به حدود دو قرن پیش یعنی دوران اقتصاد کلاسیک بازمی گردد. در آن زمان رانت به منافعی اطلاق می شد که در نتیجه به کارگیری زمین های نامرغوب (با زحمت و هزینه بیشتر) عاید مالکین زمین های مرغوب می گردید.

دیوید پیرس در فرهنگ لغت اقتصاد مدرن، رانت را به صورت زیر تعریف نموده است: «رانت پرداختی است در ازای یک عامل تولید که از میزان لازم برای حفظ وضعیت، کاربرد آن بیشتر است». در تعریفی دیگر رانت عبارت است از مقدار اضافه پرداخت شده (بیش از آنچه که می توانست برای بهترین آلت رانتیو پرداخت شود) به کسی یا برای چیزی مفید که عرضه آن چه در طبیعت و چه از لحاظ خلاقیت انسان محدود است. رانت فرایندی است که طی آن یک فرد یا نهاد یا گروه صاحب اطلاعات، فرصت ها و امتیازهایی شود که دیگران از آن بی بهره اند و یا تصاحب این فرصت ها به سرمایه های مالی و موقعیت های ممتاز سیاسی، فرهنگی و اجتماعی دست یابند. در این مفهوم از رانت، نوعی ارتکاب به فساد نهفته است و این استفاده آگاهانه از امتیازات ویژه که دیگران در شرایط مساوی از آن بهره ای ندارند، اغلب زاید به انحصار است. همچنین هرگونه سود غیرمعماری که بدون زحمت و تنها به دلیل برخورداری از امتیازات، اطلاعات، موقعیت و شرایط خاص به فرد یا مجموعه ای از افراد تعلق گیرد، رانت نامیده می شود.

امتیازات ویژه می تواند استفاده از هرگونه ارز ترجیحی، وام بدون بهره یا کم بهره، مجوز واردات و هر نوع مجوز دیگری که در دسترس همگان نیست باشد. رانت، مازاد ارزشی است که در شرایط کمیابی مطلق یا نسبی یک عامل تولید یا یک محصول نسبت به تقاضا در بازار، نصیب عرضه کننده آن می شود.

این ارزش اضافی یا رانت، تفاوت ارزش افزوده واقعی عامل تولید کمیاب در شرایط عادی و یا هزینه تولید محصول مورد نظر با بهای عرضه در شرایط کمیابی است.

در صفحه ۲

واحد نمونه صنعت برای دومین سال

تلاش کارکنان و مدیریت کارخانه قند نیشابور در سالهای اخیر به ویژه در سالهای ۱۳۹۲ و ۱۳۹۳ موجب شد این واحد صنعتی برای دومین سال پی در پی موفق به اخذ «لوح واحد نمونه صنعت استان خراسان رضوی» شود.

علیرضا رشیدیان استاندار خراسان رضوی و حسن حسینی رئیس خانه صنعت، معدن و تجارت خراسان رضوی در پیامی به محمدعلی شاملو، مدیریت شرکت سهامی قند نیشابور آورده اند: رشد و توسعه صنعت و معدن مدیون تلاش گسترده و عمیق مدیران و متخصصانی است که دانش، تخصص، تجربه و عمر گرانبهای خود را سرمایه ای برای سربلندی، سازندگی و توسعه اقتصاد کشور قرار داده اند.

اینک که با تلاش و همت والای مدیریت و کارکنان آن شرکت محترم عنوان واحد نمونه صنعت استان را در سال ۱۳۹۲ کسب نموده اید، این لوح تقدیر به پاس زحمات ارزنده جنابعالی و همکاران محترم تقدیم حضور می گردد. امید است در پرتو عنایات حق تعالی در راه اعتلای صنعت و معدن کشور عزیزمان بیش از پیش موفق باشید.

* نشریه شکر این موفقیت را به کارکنان و مدیران قند نیشابور تبریک می گوید.

معاون انجمن تولیدکنندگان قند و شکر تشریح کرد

راه های خروج صنعت قند و شکر از رکود

معاون مالی و اداری انجمن تولیدکنندگان قند و شکر گفت: برای خروج صنعت قند و شکر از رکود، دولت نسبت به افزایش کشت چغندر و نیشکر به منظور فعال شدن همه ظرفیت کارخانه های داخلی تولید شکر اقدام کند.

رضا رحمتی با بیان اینکه ۶۰ درصد نیاز کشور به شکر از طریق تولیدات داخل تأمین می شود، گفت: در حال حاضر ۴۰ درصد شکر مصرفی کشور از طریق واردات تأمین می شود، در صفحه ۲

در صفحات دیگر

کارشناس را جایگزین تشکل ها نکنیم

واردات شکر در آستانه ۶ میلیارد دلار

تهدید امنیت غذایی آفریقا افزایش یافت

رانت در اقتصاد ایران و راهبردهای مقابله با آن

هنوز اقدامی برای تعیین قیمت شکر نشده است

متأسفانه رانت خواران سودای بازگشت دارند

ذخیره‌سازی استراتژیک اقدام به واردات شکر کرده است.

این شکر وارداتی که در انبارها ذخیره شده است، مطابق عرف و قانون و منطق زمانی باید عرضه شود که بازار با التهاب مواجه و از نظم خارج شده باشد اما چندگاهی است که دیده می‌شود به میزانی شاید کمتر از یک چهارم نیاز یک ماهه مصرف در کشور با نرخ یک هزار ریال کمتر از قیمت توافقی به بازار عرضه و حواله‌های آن به برخی مصرف‌کنندگان تحویل می‌گردد. حال نگرانی آن است که این میزان شکر عرضه شده با چه فرمولی بین مصرف‌کنندگان تقسیم می‌شود؟

انتخاب گیرندگان حواله شکر با کیست و آیا این شکر به کل جامعه تزریق می‌گردد؟

آیا این گونه اعمال، باز شدن روزنه‌هایی برای احیا رانت‌خواری نمی‌شود؟ چگونه می‌توان برای یک تولیدکننده، مثلاً شیرینی و شکلات سهمیه‌ای در نظر گرفت و برای کارخانه همجوارش چشم بست و یا صنف قناد، سوهان‌پز و قندریز، نبات، نوشابه‌ساز و... را از نظر دور ساخت؟

شاید رقم این شکر که از سوراخ‌های تعبیه شده پنهان بیرون می‌رود نسبت به کل تقاضای بازار قابل توجه نباشد، اما راه را برای فساد و رانت‌خواری باز می‌کند. در بازاری که تولیدکنندگان شکر با مازاد مواجه و محصول تولیدی سال ۹۲ آنان در انبارها باقی مانده و هزینه‌های سنگینی از قبیل خواب سرمایه، انبارداری، بیمه و غیره به آنها تحمیل شده است، این اقدام راه خطرناکی را برای ایجاد فاجعه باز خواهد کرد.

به نظر می‌رسد دولت یازدهم که با ایجاد اعتماد در جامعه جایی محکم برای خود باز کرده است نباید این انتقادات و این سخنان را در ردیف بحث‌های تخریبی تلقی کرده و از کنار آنها به‌سادگی عبور کند؟ اگر امروز جلوی این سوراخ باز شده رانت‌خواری در یک حوزه گرفته نشود به‌زودی حفره‌ها و شکاف‌های عظیم پدیدار می‌شوند و در بر همان پاشنه قبلی خواهد چرخید. رانت‌خواری، فعلی حرام و فسادبرانگیز است که اندازه آن مهم نیست و هرچه باشد باید جلوی آن گرفته شود. اگر نمی‌خواهیم مناسبات ناپاک قبلی به این حوزه از فعالیت‌های اقتصادی برگردد نباید اجازه دهیم سوراخ‌های تعبیه شده برای رانت‌خواری به فرو ریختن دیوار منجر شود.

و کارشناسان، احتمالاً ناآگاه با ارائه برخی آمار غلط، شرایط را تیره می‌کردند، دولت یازدهم که بر سر کار آمد اعتماد عمومی و امید اجتماعی از رخوت و سرازیری خارج و احیا شدند.

دولت یازدهم بدون تردید به‌لحاظ رویکرد و نگاه به جامعه، کسب و کار شهروندان، بنگاه‌های اقتصادی، حمایت از تولید ملی و سد کردن راه واردات آسیب‌زننده با دولت قبلی به‌ویژه در میان مدیران ارشد تفاوت‌های بنیادین دارد. تردیدی نیست که وزیر صنعت، معدن و تجارت، وزیر جهادکشاورزی، معاون اجرایی رئیس‌جمهور فعلی به‌لحاظ سابقه و کارنامه حمایت از تولید ملی و مبارزه با رانت‌خواری با دولت قبلی تفاوت‌های چشمگیر دارند و دلشان برای ایران می‌سوزد.

متأسفانه

دولت‌ها از هر طیف و جناح، اما برای اداره جامعه نیاز به کارشناس، مدیر میانی و معاونان و مشاوران دارند تا با جمع‌آوری اطلاعات و ارائه تحلیل و گزارش شرایط را برای تصمیم‌سازی درست برای مدیران اصلی مهیا کنند. دولت یازدهم نیز از این قاعده مستثنی نیست. اما شرایط سخت این روزها و احتمالاً غفلت و فراموشی و سهل‌انگاری موجب شده است که تصویری کامل و جامع از همه زوایای کار نزد مدیران ارشد ترسیم نشود. همین فراموشی شرایط را برای احتمال وقوع پدیده‌های رانت‌جویانه هموار می‌کند. آن گروه از افرادی که با جریان رانت‌خواری زندگی کرده و با آن خو گرفته‌اند آرام‌آرام فعالیت خود را از کارهای کوچک شروع کرده و اگر با مانعی مواجه نشوند فاجعه ایجاد می‌کنند. متأسفانه در حوزه اقتصاد شکر اتفاقاتی روی داده که ذهن تمامی مدیران جامعه صنعت قند که بی‌شک از دوستداران دولت یازدهم بوده و به‌نگام انتخابات سال ۹۲ به‌روزی کار آمدن چنین دولتی تلاش‌های فراوانی به‌کار گرفتند را درگیر خود کرده است. واقعیت این است که دولت پیشین با هدف

از صفحه اول

همچنین درآمد مفت و بادآورده درآمدی است که بدون اتکای مستقیم به کار و تلاش مولد و بدون پذیرش ریسک و خطر مبادرت به فعالیت‌های اقتصادی به‌دست می‌آید. سوءاستفاده از فرصت‌ها و امکانات جامعه، ثروت بادآورده و پول مفت، پول بدون کار و زحمت و به ناحق به‌دست آمده، سود به‌دست آمده از راه‌هایی به‌جز تلاش و فعالیت اقتصادی، هرگونه امکانات و موقعیت‌های انحصاری که در اختیار اشخاص حقیقی و حقوقی قرار گیرد، و درآمدهای حاصل از طریق امتیازات یا مجوزهای خاص، همگی تعاریفی خلاصه از رانت هستند.

تجربه نشان داده است که رانت‌خواری و جریانی که منجر به وقوع این پدیده می‌شود در جامعه‌هایی که نهاد دولت در آنها در همه امور دخالت دارد، بیشتر از سایر جامعه‌هاست. جامعه ایرانی از صد سال پیش تا امروز که درآمد نفت به خزانه دولت ریخته می‌شود، فضای مناسبی برای رانت‌خواری داشته و دارد. این فضای رانت‌خواری در اقتصاد کشاورزی و محصولاتی که ایران در تولید آنها نسبت به‌میزان مصرف کمبود دارد بسیار رایج شده است.

اعطای ارزش ترجیحی برای واردات موادغذایی و کشاورزی به برخی از بازرگانان یکی از سوراخ‌های رانت‌جویی است که در سال‌های اخیر و با توجه به چند نرخی شدن ارز در کانون توجه است. برخی از واردکنندگان شکر که به‌هردلیل نزد شرکت‌های دولتی و مؤسسه‌ها و سازمان‌های نظارتی ارجح و قرب دارند در زمره رانت‌خواران بزرگ به حساب می‌آیند. انجمن صنفی کارخانه‌های قندوشکر در ۸ سال فعالیت دولت‌های نهم و دهم بارها به روابط نه‌چندان سالم منجر به رانت‌خواری‌های عمده در واردات شکر اعتراض کرده بود. درحالی‌که صدای تولیدکنندگان شکر و برنج و پنبه و ذرت و... ایرانی در دولت‌های قبلی راه به‌جایی نمی‌برد و برخی از مدیران میانی

یادداشت

کارشناس را جایگزین تشکل‌ها نکنیم

کارمندان و کارکنان دولت‌ها در ایران بدون تردید قشری زحمتکش‌اند که تخصص و دانش و مهارت خود را به صدها مؤسسه، سازمان، بنگاه و شرکت دولتی عرضه و در مقابل حقوق‌های نه‌چندان بالا، دستگاه دیوان‌سالاری را اداره می‌کنند. تجربه جامعه بشری نشان می‌دهد به میزانی که این متخصصان و کارشناسان دولت در شرایط سالم، با نشاط و بالنده فعالیت کرده و با آسودگی خیال کار کنند راه پیشرفت هموار می‌شود. به‌همین دلیل است که دولت‌های مدرن انواع راه‌های ایجاد فضای سالم و با نشاط و غیرفاسد را برای کارمندان آماده می‌کنند. از طرف دیگر تجربه‌های تلخی نیز وجود دارد که برخی از کارشناسان و متخصصان به‌دلایل گوناگون از جمله نارضایتی از میزان مزد و حقوق، گرایش به یک گروه و فرهنگ خاص و یا در شرایط فقدان خلاقیت برای درآمد مناسب، جامعه را به‌سختی می‌رسانند. دولت‌های مداخله‌گر اما سرچشمه ایجاد انحراف برای متخصصان و کارشناسان به حساب می‌آیند.

دولت‌های مداخله‌گر که برای خود اختیارات گسترده‌ای لحاظ می‌کنند این اختیارات و قدرت بزرگ را به کارشناسان و کارکنان انتقال می‌دهند. در صورتی که کارشناس یا متخصص، آموزش‌های لازم برای کار در محیطی بدون آلودگی را ندیده باشد و یا فضای کار آلوده باشد آنها به انحراف کشیده می‌شوند. این دسته از کارشناسان خوش‌بختانه شمار آنها در مجموعه کارشناسان دستگاه‌های دولتی اندک است برای کسب رانت‌های کوچک راه را برای رانت‌های عظیم هموار می‌کنند. در دولت قبلی این دسته از کارشناسان فضای کار را مسموم کرده بودند و دولت یازدهم تصمیم گرفت، کارشناسان مستقر در تشکل‌ها را برای تصمیم‌سازی‌های خود در معادلات بگنجانند. اعلام رسمی و چندباره رئیس دولت در این باره هنوز جان دارد که دیده می‌شود برخی مدیران میانی و حتی متأسفانه برخی مدیران ارشد در بخش‌هایی از اقتصاد، راه را برای ورود کارشناسان تشکل‌ها تنگ و مسدود کرده‌اند. یک کارشناس که هرگز در دوران کار و فعالیت خود کارخانه شکر را ندیده و با رنج کشاورزان چغندرکار و صدها کارگر فصلی و دائم کارخانه‌های قند آشنا نیست و ناگهان با ارقام درشتی از ارزش واردات و فروش شکر مواجه می‌شود بدون اطلاعات کافی ناگهان می‌خواهد عدالت را اجرا کند. این کارمند با نوشتن برخی عبارات نیشدار ممکن است ارکان دولت را به تولیدکننده بدبین سازد و در همین نقطه است که رانت‌جویان خوشحال شده و از کار آن کارشناس بهره‌مند می‌شوند. دولت محترم توجه داشته باشد که ترجیح دادن نظرات و دیدگاه‌های برخی کارشناسان که از دور دستی بر آتش دارند بر دیدگاه کسانی که در تشکل‌ها از نزدیک در جریان فعالیت‌ها قرار دارند، کار را پیچیده می‌کند. این دسته از کارشناسان به‌دلایل گوناگون توانایی جایگزینی فعالان بخش‌های مختلف صنعتی و اقتصادی را ندارند.

شکر موجود کشور در اول مرداد ۱۱۵۲ هزار تن است

در پایان تیرماه منتشر شده نشان می‌دهد «موجودی انبار کارخانه‌ها در پایان تیرماه ۱۳۹۳» معادل ۱۰۶۲ هزار تن است. علاوه بر این در پایان تیرماه ۵۰ هزار تن شکر خام بازرگانی دولتی در انبار بنادر، ۴۰ هزار تن شکر در کشتی بخش خصوصی در فجزیره در انتظار لنگر است. جمع شکر قطعی ابتدای مردادماه ۱۱۵۲ هزار تن است.

مناسب برای فعالیت تولیدکنندگان را فراهم کرده است، به مدیران دولتی نیز کمک می‌کند تا اطلاعات دقیقی از این شاخص‌ها در هر لحظه داشته باشند. آمارهایی که در قالب «وضعیت موجودی شکر و میزان انتقالی آن» تهیه می‌شود از ارزشمندترین اطلاعات در حوزه شکر به حساب می‌آید. تازه‌ترین اطلاعات مرتبط با وضع شکر که

اطلاعات و آماری که توسط نهادهای دست‌اندرکار با یک فعالیت تولید می‌شود قابل اعتنا و بیشتر آنها با خطای اندکی همراه هستند. انجمن صنفی کارخانه‌های قندوشکر با درک دقیق از اهمیت تولید آمار و اطلاعات به‌نگام، دقیق و شفاف از شاخص‌های مختلف شکر مثل تولید، واردات، موجودی انبار، قیمت جهانی و... علاوه بر اینکه فضای

وضعیت موجودی شکر و میزان انتقالی به مرداد سال ۹۳

* توضیح اینکه مالکین ۱,۰۶۲,۰۰۰ تن شکر موجود در انبار کارخانه‌ها به شرح ذیل می‌باشند:		شرح	
موجودی متعلق به دولت	۷۱۵,۵۰۰ تن	موجودی انبار کارخانه‌ها در پایان تیر ماه سال ۹۳	۱,۰۶۲,۰۰۰
موجودی متعلق به کارخانه‌ها	۲۱۶,۰۰۰ تن	شکر خام بازرگانی دولتی موجود در انبار بنادر حدود	۵۰,۰۰۰
موجودی متعلق به تجار	۱۳۱,۰۰۰ تن	کشتی بخش خصوصی در فجزیره در انتظار لنگر	۴۰,۵۰۰
نام کشتی: Oceanking			
* به‌میزانی شکر در کارخانه‌های ورامین و کرج موجود است که به‌دلیل عدم عضویت در این انجمن، آماری دریافت نشده است.		جمع شکر قطعی در پایان تیرماه ۹۳	۱,۱۵۲,۵۰۰
* موجودی انبار تجار و انبارهای کارخانه‌های مصرف‌کننده بزرگ در آمار فوق لحاظ نشده است. «شکر مصرف شده کشور در تیرماه ۱۳۹۳»		حداقل شکر موجود در ابتدای مردادماه سال ۹۳	۱,۱۵۲,۵۰۰

تهدید امنیت غذایی

آفریقا

افزایش یافت

در مقیاس جهانی، کمبود مواد مغذی مانند روی و آهن هر ساله بیماری‌هایی را به دنبال دارد که نهایتاً جان ۶۳ میلیون نفر را خواهد گرفت. در آفریقا چیزی در حدود یک چهارم مردم با کمبود آهن و روی زندگی می‌کنند.

در این مطالعه این پرسش مطرح شده بود که «آیا افزایش دی‌اکسیدکربن محصول را دچار کمبود مواد مغذی می‌کند؟» این محققان دریافته‌اند که مقادیر عناصر غذایی در سطوح بالای دی‌اکسیدکربن، کاهش می‌یابد؛ ولی هنوز به روابط دقیق افزایش دی‌اکسیدکربن و کاهش عناصر غذایی دست نیافته‌اند. بررسی‌ها نشان می‌دهد که مقادیر بالای دی‌اکسیدکربن، منجر به کاهش ۶/۳ درصدی پروتئین، ۹/۳ درصدی روی و ۵/۱ درصدی آهن گندم و همچنین کاهش ۷/۸ درصدی پروتئین برنج می‌شود.

گرسنگی پنهان

آهن برای همه بافت‌های بدن مورد نیاز است و در فعالیت سلول‌های ماهیچه، مغز و خون اهمیت بسیاری دارد. سازمان بهداشت جهانی تخمین زده است که حدود یک‌دهم مرگ‌ومیر به کمبود آهن در کشورهای در حال توسعه ارتباط دارد. همین‌طور عنصر روی نیز در دوران بارداری، کودکی و

کمیسیون اقتصادی آفریقایی سازمان ملل (UNECA) طی گزارشی اعلام کرد کمبود منابع غذایی و همچنین نبود مواد مغذی مورد نیاز بدن در این منابع، مشکلی است که ۲۸۰ میلیون آفریقایی از آن دچار سوء تغذیه هستند.

در این میان و براساس گزارش این کمیسیون اقتصادی تعداد کودکان کوتاه قد آفریقایی نسبت به ۲۰ سال گذشته بیشتر شده و بیش از ۸۲ درصد کودکانی که دچار کمبود مواد غذایی هستند به‌خوبی درمان نشده‌اند. این موضوع تهدید بزرگی را برای قاره آفریقا به همراه خواهد آورد. آفریقا، هر ساله در حدود ۲ تا ۱۷ درصد از درآمد ناخالص داخلی خود را به دلیل گرسنگی کودکان از دست می‌دهد (UNECA). بنابراین دسترسی به منابع با ارزش غذایی کافی بسیار ضروری است.

متأسفانه به‌دلیل تغییرات اقلیمی امکان افزایش تولید غذا در آفریقا کمتر خواهد شد. حتی در خوشبینانه‌ترین حالت که فقط گرم شدن دو درجه‌یی کره زمین است این قاره مقادیر قابل توجهی از تولید غذای خود را از دست می‌دهد.

افزایش جمعیت و کاهش تولید غذا تنها تجربه آفریقا نخواهد بود، بلکه در تحقیق جدید دانشگاه هاروارد اعلام شد در اقلیم‌های در حال گرم شدن، کاهش مواد مغذی در محصولات اتفاق خواهد افتاد.

دکتر نیلی توسیوم کرد

آینده اقتصاد ایران

خواهد بود؟ همچنین نقش دولت در بنگاه‌داری و نقش توزیعی دولت به‌عنوان حمایت‌های اجتماعی آن، چه خواهد بود؟ در سال‌های آینده ارتباط با دنیا چگونه خواهد بود و آیا دارای موازنه منفی یا مثبت هستیم یا اینکه بدون توازن خواهیم بود؟ نقش بخش خصوصی چگونه خواهد بود و آیا بخش خصوصی ضعیف، غیرمتشکل و منفعل خواهیم داشت یا متشکل بعضاً فعال؟ آیا اقتصاد ما قوی و درونگرا خواهد بود یعنی شاهد نوعی اقتصاد حمایتی خواهیم بود که دولت رقیب بخش خصوصی نیست اما این بخش با کالاهای صادراتی هم رقابتی ندارد، یا اینکه اقتصادمان قوی و برونگرا خواهد بود؟

اگر روی پاسخ این سؤالات توافق نکنیم، شرایط اقتصاد ایران روشن خواهد شد. در گذشته در اقتصاد ایران، فعالیت‌های دولت در اولویت‌هایی قرار گرفته که شامل دخالت‌های استصوابی در اقتصاد، مالکیت بنگاه‌های اقتصادی و عرضه کالای عمومی می‌شده است. دولت در گذشته هر جا که دلش می‌خواست و صلاح می‌دانسته، در اقتصاد دخالت می‌کرده است بدون اینکه چارچوب محدودکننده‌ای داشته باشد. این درست برعکس آن چیزی است که از دولت انتظار داریم یعنی ابتدا

دکتر مسعود نیلی، اقتصاددان ایرانی، بدون تردید در حال حاضر مؤثرترین فرد در مجموعه دولت در حوزه تصمیم‌گیری‌های اقتصادی به حساب می‌آید. این اقتصاددان که سابقه برنامه‌ریزی کلان در سازمان برنامه و بودجه (سابق) را دارد، در چند ماه سپری شده از سال خود را به‌عنوان تنورسین دولت در بخش اقتصاد نشان داده است. نگاه وی به اقتصاد ایران در آینده می‌تواند به این معنی باشد که تصمیم‌های دولت از این رویکرد ناشی خواهد شد. خلاصه‌ای از سخنرانی وی که به‌تازگی در جمع بازرگانان و صنعتگران تشریح شده است را می‌خوانید:

نگاهی به آینده

می‌توان بحث را با چند سؤال شروع کرد؛ آیا در سال‌های قابل پیش‌بینی آینده، فکر می‌کنیم درآمدهای نفت زیاد خواهد بود یا کم خواهد بود؟ این درآمدها ثابت‌ساز خواهد بود یا بی‌ثبات‌کننده؟ آیا دولت از لحاظ مالی، چه در زمینه سرمایه‌گذاری، چه در زمینه عرضه کالاهای عمومی و چه در اختلال‌زایی که در اقتصاد دارد، قوی خواهد بود یا ضعیف

پیامدهای گسترش عدم اطمینان در حوزه واردات

فضایی که در اقتصاد ایران حاکم است، عدم اطمینان است، و ریسکی نیست. مثلاً مشخص نیست که با تغییر دولت، فضا چگونه خواهد شد و چه تغییراتی صورت می‌گیرد، در این میان عوامل اقتصادی ترجیح داده تا صبر پیشه کنند و منتظر آینده بمانند.

به‌طور مثال در زمان حال فضای کسب و کار کشور بسیار متأثر از تحریم‌های بین‌المللی بوده و همچنان منتظر نتایج مذاکرات است، حتی اگر مذاکرات هم انجام بشود باز مشخص نیست که چه اتفاقی روی خواهد داد.

ممکن است فضا بهبود یابد اما همچنان فضای عدم اطمینان از بین نمی‌رود. عدم اطمینان در حوزه واردات بیش از صادرات است.

دولت‌ها همواره صادرات را حمایت می‌کنند ولی واردات تحت‌تأثیر شعارها و سلیقه‌های دولت‌هاست. وقتی فضای عدم اطمینان به‌وجود می‌آید، دو راه حل به‌کار خواهد آمد؛ خروج از بازی با راه‌های فرعی یعنی اینکه در حمایت یک قدرت سیاسی یا یک نهاد حرکت کردن. در نتیجه عوامل به سمت تشکیل «گروه هم‌سود» (interest group) می‌روند، یعنی اینکه به‌صورت رسمی یا غیررسمی گروهی تشکیل می‌دهند تا بتوانند چانه‌زنی کنند و فشار بیاورند و مجوزهای ویژه دریافت کنند؛ به عبارت دیگر فضای بازی به سمت یک فضای پشت‌پرده‌ای می‌رود.

گروه‌های هم‌سود می‌توانند به سمت «رانت‌جویی» روند. رانت‌جویی لزوماً همراه با فساد نیست، رانت‌جویی یعنی تغییر قانون یا تغییر تفسیر قانون به‌طریق قانونی، به‌عبارت دیگر رانت‌جویی تلاش‌هایی است برای گرفتن امتیازات و ویژه از طریق قانونی هر چند ممکن است اخلاقی نباشد.

اگر کار غیرقانونی صورت پذیرد فساد است. در کنار رانت‌جویی راهکار دیگری به‌نام مذاکرات قانونی یا «لابی کردن» وجود دارد، که در تمام مجالس قانون‌گذاری دنیا رایج است. یکی دیگر از راه‌های فرعی در فضای عدم اطمینان، ایجاد امتیاز یا ایجاد انحصار است، حال این انحصار یا نتیجه امتیازات ویژه است که همان رانت‌جویی و گروه هم‌سود است، یا نتیجه تبانی است. بنابراین با وجود فضای عدم اطمینان بازیگر اقتصادی برای اینکه بتواند خود را حفظ نماید باید از راه‌های فرعی حرکت کند و احتمال فساد و تبانی زیاد می‌شود.

وقتی بخش واردات در ایران بیشتر بررسی می‌شود، می‌توان دریافت که بخشی از مشکلات و نااطمینانی به خاطر ورود برخی نهادها است. مثلاً بعضی نهادهای خاص با مجوزهای ویژه، وارد فضای واردات شده و کالاهایی وارد می‌کنند که برای بازیگر عادی، یعنی بخش خصوصی عادی، واردات پرخطر و قاچاق محسوب می‌شود و ابهام دارد، و همین امر موجب بی‌ثباتی و عدم اطمینان بیشتر می‌شود.

بنابراین یکی از مشکلات واردات این است که به‌طور پنهانی یا آشکارا و خارج از بخش خصوصی برخی انحصارات شکل گرفته‌اند و فضای بازی بخش خصوصی را تنگ کرده است. بنابراین بخش خصوصی برای زنده ماندن، برای اینکه بتواند تداوم فعالیت بدهد چاره‌ای ندارد که بعضی از راه‌های انحرافی حرکت بکند. بنابراین می‌توان به‌طور خلاصه مشکلات مطرح‌شده ناشی از عدم اطمینان در حوزه واردات را چنین بیان کرد:

- * تشکیل گروه‌های هم‌سود و فشار (برای کسب مجوزهای خاص)
- * رانت‌جویی (تغییر یا تأویل قانون به سود گروه خاص)

پیامدهای گسترش عدم اطمینان در حوزه واردات

از صفحه ۴

* ایجاد انحصار
* تلاش برای نزدیک شدن به مقامات
(فساد مقامات و فساد در نهادهای مرتبط با واردات)
* ورود نهادهای دولتی خاص به واردات
(نهادهایی که توان گریز از عدم اطمینانها را دارند)

جمع‌بندی و پیشنهاد

بنابراین مشکل واردات کشور این است که دولت با بی‌ثبات کردن فضای کسب‌وکار، علاوه بر اینکه هزینه مبادله و ریسک فعالیت‌ها را در این حوزه بالا برده، آن را به سمت فضای عدم اطمینان سوق داده است. حوزه واردات به شدت در تهاجم بی‌ثباتی‌هایی است که حوزه سیاست تولید کرده و این وضعیت باید ساماندهی شود.

برای ساماندهی این وضعیت نیز باید؛ الگوی اقتصاد سیاسی واردات طراحی شود، یعنی اصول اصلی الگوی واردات تدوین شود. این نیازمند یک همکاری جدی و تنگاتنگ میان بخش خصوصی، واردکنندگان، اتاق بازرگانی و دولت است تا نظام الگوی اقتصادی-سیاسی واردات و فلسفه نظام وارداتی طراحی شود.

یک الگوی باثبات و متناسب با ساختار اقتصاد ایران برای واردات تدوین شود، تا هر دولتی نتواند یک رژیم وارداتی خاص طراحی کند.

رژیم وارداتی چنان طراحی شود که واردات متأثر از درآمدهای نفتی نباشد. یعنی دولت موظف شود در دوره‌های پردرآمدی سیاست‌های تجاری خود را برهم نزند.

ثبات نسبی سیاست‌های دولت در حوزه واردات و بهبود فضای کسب‌وکار و ارتقای شاخص‌های لجستیک در حوزه واردات.

جنگل زراعی کشاورزی

البته راه‌هایی برای تولید بیشتر غذا در شرایط تغییر اقلیمی نیز وجود دارد. این راه‌ها مستلزم سرمایه‌گذاری روی اکوسیستم‌هاست (بنیان و اساس کشاورزی)، تا آنها را در برابر تغییرات اقلیمی انعطاف‌پذیرتر، سالم‌تر و بارورتر کند. حدود ۷۰ میلیون خانواده در منطقه جنوب صحرای بزرگ آفریقا وجود دارند که روش‌های مبتنی بر اکوسیستم زیادی برای فراهم کردن امنیت غذایی آنها فراهم است.

در اوگاندا، پروژه ارتقای کشاورزی حفاظتی و کشت جنگلی (agro-forestry) به افزایش عملکرد محصول و حاصل خیزی منجر شد. کشت توأم با جنگل و کشاورزی حفاظتی زمان و هزینه آماده‌سازی زمین را کاهش داد که این مردم را قادر می‌سازد تا به‌طور مثال در پرورش دام تنوع داشته باشند.

این پروژه همچنین موجب شد تا نهادهای شیمیایی کمتری استفاده شود و تنوع زیستی بهبود پیدا کند و ۷۵ هزار نفر هم بهره‌مند شوند. ۳۱ هزار نهال درخت برای آماده‌سازی اکوسیستم کاشته شد، و با بهبود تولید فلفل در خانه توانستند ۶۰ دلار در غیرفصل برداشت و در فصل برداشت نیز ۲۴۰ دلار در هفته درآمد داشته باشند.

توانایی درآمدزایی اضافی از فعالیت‌های کشاورزی به‌طور چشمگیری به امنیت غذایی کمک می‌کند، درحالی که موجب بهبود بهره‌وری و مشوق بهتری برای فعالیت‌های کشت توأم با جنگل‌کاری می‌شود.

در زامبیا، پروژه‌ی کشاورزی اکولوژیکی با هدف بازیافت آب و مواد غذایی مشخص شده است تا حاصلخیزی خاک و تنوع محصول را افزایش دهد. نزدیک به دو سوم کشاورزان افزایش عملکرد را گزارش دادند، با افزایش ۶۰ درصدی عملکرد میزان در بورکینافاسو، کشاورزان از روش‌های بومی استفاده می‌کنند تا زمین را احیا نمایند. به این صورت که چاله‌هایی را در زمین‌های بایر حفر می‌کنند و آنها را با کود آلی و برخی مواد غذایی پر می‌کنند این کار ضمن بهبود سطح آب زیر زمینی به افزایش توان تولید محصول نیز کمک می‌کند. این کشاورزان ۲۰۰ تا ۳۰۰ هزار هکتار از اراضی تخریب شده را احیا کرده‌اند و پیش‌بینی افزایش ۸۰ تا ۱۲۰ هزار تنی تولید غلات دور از انتظار نیست.

مطالعات سال ۲۰۰۴ نشان داده است محصولات گیاهی که به این نحو با مبتنی بر زیست بوم تولید می‌شوند به‌طور چشمگیری ویتامین‌ها، آهن، منیزیم و فسفر بیشتر و نیتراژ کمتری هم از محصولات تولید شده با روش مرسوم دارد. مطالعه دیگری در ۲۰۰۱ می‌گوید که ترکیبات در ارتباط سیستم دفاعی بدن در محصولات گیاهی که با روش سازگار با زیست بوم تولید می‌شوند، بیشتر است.

آنچه که این مطالعه به تصویر می‌کشد، توانمندسازی انسان در مقابله با پدیده تغییر اقلیم است که متأسفانه از نظر برخی کارشناسان داخلی وجود ندارد و با این پدیده به‌عنوان یک محدودیت بازراندانه تولید کشاورزی نمی‌نگرند.

بزرگسالی به رشد کمک می‌کند. کمبود روی همچنین می‌تواند به کاهش اشتها، جلوگیری از رشد و اختلال در عملکرد ایمنی بدن مرتبط باشد. در آفریقا، حدود ۲۰ درصد از بیماری‌های عفونی خفیف مجرای تنفسی، ۱۰ تا ۲۲ درصد مالاریا، و ۱۱ تا ۱۳ درصد بیماری‌های اسهالی به‌علت کمبود روی است.

بنا به گزارش فائو در ۲۲ کشور جهان که ایران هم جزو آنهاست، ۶۰ درصد از احتیاجات رژیم غذایی مردم به آهن و روی از طریق غلات و حبوبات دریافت می‌شود. در این بین کشورهای آفریقایی سیرالئون، مراکش، لیبی، تونس، الجزایر و مصر حضور دارند.

کاهش در مقدار روی و آهن می‌تواند منجر به کمبودهای غذایی مهم‌تری در این جوامع شود - پدیده‌ای که به «گرسنگی پنهان» معروف است - و بیماری‌های درگیر با این کمبودها را افزایش می‌دهد. بنابراین تغییرات اقلیمی بر هر دو جنبه امنیت غذایی و سلامت تأثیرگذار است.

بیشتر کشورهای آفریقایی طی دهه‌های گذشته، صنعتی شدن را با قدرت در طرح‌های توسعه خود دنبال کردند. با این رویکرد، نظام‌های کشت بزرگ و یکپارچه برای تولید محصولات سودآور ارتقا می‌یابد. این خطر وجود دارد که محصولات سودآور مانند چای، قهوه، تنباکو و انواع گل برای تولیدکننده‌های خرده پا جذابیت بیشتری نسبت به کالاهای غذاهای پیدا کند که این می‌تواند به تلاش‌ها برای تأمین امنیت غذایی آفریقا آسیب جدی بزند.

اگر دولت بتواند این را با قابلیت اصلی جایگزین کند، ما می‌توانیم چشم‌انداز مثبتی از آینده ترسیم کنیم. در واقع، دولت در آینده میان مدت ضمن اینکه باید کارهای بسیار بزرگی انجام دهد، باید به توانمندسازی خودش هم بپردازد. درک شرایط جدید و پذیرفتن آن، مستلزم قبول اقتضات یک اقتصاد رقابتی است.

برای این کار بخش خصوصی هم باید در مناسبات خود با دولت، تغییر ایجاد کند. چندی پیش در اتاق بازرگانی گزارشی تهیه شده بود که انتظارات بخش خصوصی از دولت را به تفصیل ذکر کرده بود. به نظر من، در این گزارش، به‌جای اینکه بخش خصوصی بخواهد در هدفمندی یارانه‌ها سهم بخش خصوصی را به بنگاه‌های اقتصادی تخصیص دهد - که در مقایسه با کل فعالیتی که باید بنگاه‌ها انجام دهند، رقمی محسوب نمی‌شود - بیشتر به دولت برای ایجاد محیط رقابتی فشار بیاورد. دولت درحال حاضر امتیازی ندارد که بخواهد اختصاص بدهد و اگر خود بخش خصوصی در تغییر مناسبات با دولت ابتکار عمل داشته باشد، می‌تواند شروع‌کننده خوبی باشد. در صورتی که دولت شرایط جدید یا اقتضات آن را نپذیرد و بخواهد بدون پول همان نقش‌های قبلی را ایفا کند، خودش نحیف می‌شود و ممکن است که اقتصاد را هم با خودش از بین ببرد. بنابراین لازم است که بخش خصوصی گفت‌وگوها را به فرصت تبدیل کنیم، این است که بخش خصوصی گفت‌وگوها را با دولت تغییر دهد و از دولت بخواهد که شرایط رقابتی برقرار کند و از دولت بخواهد که نقش جدید را برعهده بگیرد.

ایفای نقشی مؤثر و سازنده از جانب دولت به‌عنوان ترکیبی از مدل اقتصادهای در حال گذار و اقتصادهای نوظهور است. در چهار مدلی که ذکر شد، مدل اول غیرقابل تکرار است و ما نمی‌توانیم مشکل کشورهای پیشرفته، در ایران انتظار داشته باشیم که دولت نقشی مانند کشورهای غربی را ایفا کند و باید دولتی فعال داشته باشیم. چه در حوزه نرخ ارز، بازار انرژی یا تجارت خارجی، ما شبیه به اقتصادهای شوروی سابق، باید یک اقتصاد در حال گذار داشته باشیم که تحولاتی در آن اتفاق بیفتد که این تحولات باید به‌وسیله دولت رخ بدهد و از سوی دیگر، ویژگی‌های اقتصادهای نوظهور باید رخ دهد. بنابراین بار خیلی سنگینی برعهده دولتی گذاشته می‌شود که از لحاظ توان خیلی ضعیف است اما از نظر نقشی که باید عهده داشته باشد، نقش بزرگی است. لازمه تحقق این شرایط، تبدیل بهره‌مندی از مزیت بر خورداری منابع به مزیت بر خورداری از قابلیت است.

ایسا مدیران بخش خصوصی وقتی که به یک مقام دولتی برخورد می‌کردند، بیشتر به او به‌منزله فردی نگاه می‌کردند که پول زیادی در اختیارش است، به‌جای اینکه قابلیت زیادی دارد؟ یعنی می‌تواند مشکلات آنها را از طریق وضع سیاست‌های درست حل کند یا اینکه به آنها منابع مالی را اختصاص دهد. به‌نظر می‌رسد، اکثر مدیران بخش خصوصی به آنها به‌منزله کسی نگاه می‌کردند که می‌توانسته منابع مالی برای کمک به بخش خصوصی اختصاص دهد. آنچه قابلیت‌محوری دولت‌های گذشته که درآمد نفت بوده، درحال حاضر از آنها گرفته شده است.

امنیت، آموزش، بهداشت و توسعه زیرساخت‌های نرم‌افزاری توسعه اقتصادی را فراهم کند، این مسائل معمولاً در مرتبه آخر اهمیت قرار می‌گرفته‌اند که در آن، تخصیص درآمدهای نفتی در دامنه‌ای از توزیع مصرفی تا سرمایه‌گذاری‌های دولت‌محور نوسان می‌کرده است. وجه اشتراک رویکردهای متفاوت، قائل بودن به نقش انفعالی و از درجه چندم برای بخش خصوصی بوده است. بخش خصوصی هم خودش این نقش را پذیرفته بود که از دولت حمایت کند؛ امتیاز یا حمایت بخواهد برای اینکه بتواند فعالیت کند.

به‌نظر می‌رسد ما وارد دوره‌ای در میان مدت می‌شویم که نفت نقش قبلی خودش را نمی‌تواند در اقتصاد ما ایفا کند؛ اگر این پیش‌فرض درست باشد، تولید نفت ما به‌دلیل محدودیت‌های بین‌المللی کاهش پیدا کرده و برگرداندن این تولید به‌رقم قبلی به‌سادگی امکان‌پذیر نیست. از طرف دیگر، چون مصرف انرژی در کشور افزایش پیدا خواهد کرد، بخش قابل توجهی از آنچه در گذشته اصل منبع دولت برای ایفای نقش خود بوده، از آن گرفته شده است. بنابراین از جهت بر خورداری دولت از منابع گسستی نسبت به گذشته به‌وجود آمده است و اگر این گسست که خیلی هم بزرگ است، زود از سوی دولت درک و پذیرفته شود، مناسبات جدید بین دولت و بخش خصوصی می‌تواند برقرار کند. اگر دولت بپذیرد که دیگر مثل گذشته نمی‌تواند نقش پولدار بودن خود را ایفا کند و باید خود را در چارچوب جدیدی قرار دهد، ما می‌توانیم برای اقتصاد برنامه‌های خوبی داشته باشیم. تحقق یک چشم‌انداز مثبت از آینده در گروی

رئیس هیأت‌مدیره انجمن صنفی کارخانه‌های قند و شکر:

افزایش ۳۰ درصدی قیمت قند و شکر

به گفته علی‌رضا اشرف قیمت شکر محصول سال ۹۲، معادل ۱۸۳۰ تومان است. بر این اساس قیمت قند شکسته در بسته‌بندی ویژه ۱۳۰۰ تومان و قندکله از ۲ هزار تا ۲۱۰۰ تومان به فروش می‌رسد. علی‌رضا اشرف رئیس هیأت‌مدیره انجمن صنفی کارخانه‌های قند و شکر در گفت‌وگو با بازارخبر گفت: برداشت چغندر که از شهریورماه سال جاری شروع و تا مهرماه پایان می‌یابد، سطح زیرکشت این محصول را به ۴ میلیون و ۵۰۰ هزار تن خواهد رساند. همچنین برداشت نیشکر از اواسط مهر آغاز می‌شود. وی با اشاره به میزان یک میلیون و ۱۰۰ هزار تن محصول حاصل از چغندر و نیشکر در سال جاری ادامه داد: تولید چغندر در سال جاری تا اواسط بهمن و نیشکر تا فروردین ادامه می‌یابد.

اشرف بیان کرد: قیمت شکر تا سال گذشته بر مبنای گروه ۲ یعنی قیمت تمام‌شده ۱۷ درصد طبق فرمول سازمان حمایت تعیین می‌شد اما در این مدت دولت قیمت‌گذاری را خود برعهده گرفته برای نمونه قیمت هر کیلو شکر درب کارخانه ۱۹۰۰ اعلام شده بود که به دلیل واردات بیش از نیاز این ماده به کشور قیمت شکر وارد شده از تولید داخل ارزان‌تر شده بود و این باعث شد تولید داخل خریدار نداشته باشد. رئیس هیأت‌مدیره انجمن صنفی کارخانه‌های قند و شکر افزود: قیمت شکر محصول سال ۹۲، معادل ۱۸۳۰ تومان است. بر این اساس قیمت قند شکسته در بسته‌بندی ویژه ۱۳۰۰ تومان و قندکله از ۲ هزار تا ۲۱۰۰ تومان به فروش می‌رسد.

اشرف اعلام کرد: طبق سنوات گذشته محصول جدیدی که از شهریور به دست می‌آید باید با افزایش قیمت مواجه باشد، زیرا هزینه مواد اولیه و دستمزد براساس تعرفه‌های سال ۹۳ تغییر کرده است و در صورت عدم افزایش تولید متوقف خواهد شد؛ بنابراین محصول سال ۹۳ با نرخ تأثیرپذیری از شاخص هزینه‌ای افزایش می‌یابد.

رئیس هیأت‌مدیره انجمن صنفی کارخانه‌های قند و شکر خاطر نشان کرد: با توجه به افزایش ۲۷ تا ۲۹ درصدی دستمزد و افزایش ۴۵ درصدی در سایر هزینه‌ها حدود ۳۰ درصد افزایش قیمت را برای محصول سال جاری پیش‌بینی می‌کنیم.

وی خاطر نشان کرد: با توجه به نبود آمار دقیق و باز بودن مرزها و ورود و خروج غیرقانونی به کشور آمار دقیقی از مصرف سرانه مردم نداریم اما تجربه‌ها حاکی از مصرف سرانه ۲۸ تا ۲۹ کیلوگرم دارد؛ یعنی ۲ میلیون و ۱۰۰ هزار تن از فرآورده‌های شکر از قبیل نوشابه، شیرینی و شکلات مصرف دارد.

این در حالی است که آمار کشورهای صنعتی و بزرگ‌تر تا ۳۳ کیلو هم می‌رسد و برخی کشورهایی که از نظر اقتصادی ضعیف هستند آمار پایینی در حد ۱۷ یا ۱۸ کیلوگرم در مصرف قند و شکر دارند؛ اما میانگین متوسط جهانی نیز از مصرف ۲۹ کیلوگرم حکایت دارد.

رئیس هیأت‌مدیره انجمن صنفی کارخانه‌های قند و شکر با اشاره به بحث خشکسالی و کمبود آب نیز اضافه کرد: تمام کشت‌های باغی و زمینی با این مشکل مواجه هستند و اکنون نیز با حمایت جهاد کشاورزی در خصوص تخصیص اعتبار آبیاری تحت فشار این مشکل در حال مرتفع شدن است. اشرف در پایان یادآور شد: سال گذشته اعتبارات مربوط به آبیاری تحت فشار اختصاص نیافت و ما اکنون با این مشکل روبه‌رو شده‌ایم که امیدواریم با تلاش‌های وزارت نیرو و این موضوع حل شود.

میر محمدعلی

در یادداشتی مطرح کرده:

رانت در اقتصاد ایران و راهبردهای مقابله با آن

آنها مطرح است که همگی ناشی از سوءفرصت‌های ناشی از تخصیص برابر امکانات و منابع است. امروزه اقتصاد کشور تحت تأثیر رانت‌های متنوعی قرار دارد که عملکرد کلی آن را تحت‌الشعاع قرار داده است. رانت فرصتی غیرعادی است که به افراد یا گروه‌های خاص این امکان را می‌دهد تا با استفاده از آن سود و منافع غیرمعمول و سرشاری را نصیب خود سازند و از موقعیت ویژه‌ای در جامعه برخوردار شوند. رانت‌خواری یکی از ویژگی‌های اقتصاد کشورهای توسعه‌نیافته و از عوامل اصلی عقب‌ماندگی محسوب

عضو کمیسیون اقتصادی مجلس، در یادداشتی به عوامل ایجاد رانت در اقتصاد ایران و راهبردهای مقابله با آن پرداخت. بسیاری از رویدادهای ویژه‌ای که در صدر اخبار کشور قرار می‌گیرد و تأثیر ویژه‌ای بر اعتماد مردم به سیستم اقتصادی و اجرایی و به تبع آن سیستم قضائی کشور دارد، خیرهای مرتبط با رانت‌خواری یا در بیان دیگر ویژه‌خواری است. اگر بخواهیم به فسادهای اقتصادی و رانت‌هایی که به تازگی ایجاد شده است، اشاره‌ای کنیم، اختلاس سه‌هزار میلیاردی، فساد بیمه، رانت واردات خودرو، واردات گوشت برزیلی، رانت برای افراد خاص در صدر

کمیسیون کشاورزی مجلس بررسی می‌کند

رانت و انحصار

زیر پوست واردات محصولات غذایی و کشاورزی

این نماینده مردم در مجلس نهم با تأکید بر اینکه باید به سمت‌وسویی حرکت کنیم که نیاز ۲۰ درصدی به واردات گوشت و ۳۰ درصدی به برنج در داخل تولید شود و به خودکفایی برسیم، تصریح کرد: با حمایت از تولیدکنندگان باید زمینه تولید محصولات غذایی مورد نیاز در کشور تولید تا از این طریق حوزه فعالیت رانت‌خواران و سوءاستفاده‌کنندگان مسدود شود.

عضو کمیسیون کشاورزی، آب و منابع طبیعی مجلس شورای اسلامی گفت: کمیسیون کشاورزی در زمینه واردات و رانت‌های به وجود آمده در این حوزه ورود خواهد داشت و تمام سفارش‌های به ثبت رسیده را بررسی خواهد کرد.

نماینده مردم مبارکه در مجلس شورای اسلامی با بیان اینکه براساس اطلاعات و اسناد به‌دست آمده در ماه‌های گذشته، واردات محصولات کشاورزی و مواد غذایی در انحصار افراد یا شرکت‌های خاصی قرار دارد، افزود: این افراد و شرکت‌ها اجازه ورود سایر شرکت‌های دیگر به بازار رقابتی و انجام واردات با هزینه‌های کمتر را نمی‌دهند.

عضو کمیسیون کشاورزی، آب و منابع طبیعی مجلس از وجود ردپای انحصارطلبان در حوزه واردات گوشت قرمز خبر داد و گفت: این افراد با استفاده از رانت و رابطه با برخی مسئولان وزارت جهاد کشاورزی به صورت انحصاری و با هزینه‌های بالا گوشت قرمز وارد می‌کنند.

عضو کمیسیون کشاورزی، آب و منابع طبیعی مجلس با یادآوری اینکه عده‌ای افراد خاص با استفاده از رانت و رابطه‌هایی با برخی مسئولان وزارت جهاد کشاورزی به صورت انحصاری اقدام به واردات مواد غذایی می‌کنند، گفت: کمیسیون کشاورزی برای برخورد با رانت‌خوران و انحصارطلبان واردات مواد غذایی ورود پیدا می‌کند.

علی ایرانپور درباره اینکه برخی افراد با استفاده از رانت‌هایی خاص مبالغی برای واردات گندم از بانک مرکزی دریافت کرده‌اند اما این پول‌ها در جای دیگری صرف شده است، گفت: این موضوع صحت دارد و توسط کمیسیون کشاورزی بررسی خواهد شد.

شریعتمدار:

افزایش بهره‌وری، تنها راهکار حل مشکل کشاورزی ایران است

ما باید کارایی آب کشاورزی را بالا ببریم برای اینکه محدود کردن کشاورزی مشکلات اجتماعی به همراه دارد و به نوعی نقض غرض است چون ما به دنبال افزایش کارایی آب نرفته‌ایم که حالا چنین نتیجه‌ای بگیریم.

محمدحسین شریعتمدار، مشاور عالی وزیر جهاد کشاورزی ضمن مخالفت با محدود کردن بخش کشاورزی به دلیل محدودیت منابع آب کشور در پاسخ به این پرسش که مهم‌ترین چالش‌های بخش کشاورزی ایران در سال‌های آینده چیست؟ گفت: مسئله آب، مسئله تغییر اقلیم، نگرانی از افزایش هزینه تولید، مشکل کمبود تکنولوژی برای مقابله با این نارسایی‌ها از جمله این چالش‌هاست.

شریعتمدار، مسائل مربوط به پدیده خشکسالی را از دیگر چالش‌های پیش روی بخش کشاورزی در سال‌های آینده توصیف کرد و گفت: متأسفانه خشکسالی‌ها در آینده طولانی مدت خواهد شد و از همه بدتر اینکه راهکارهای مناسب برای مقابله با آن عرضه نمی‌شود.

مشاور عالی وزیر جهاد کشاورزی، مشکل سرمایه‌گذاری کافی برای برون رفتن از این مشکلات و نیز خرد بودن قطعات زراعی که امکان سرمایه‌گذاری‌های کلان را از این بخش می‌گیرد، از دیگر چالش‌های پیش روی کشاورزی ایران دانست. وی ضمن مخالفت با این نظر که «به دلیل محدودیت منابع آب در کشور باید بخش کشاورزی را محدود کنیم»، خاطر نشان کرد: ما باید کارایی آب کشاورزی را بالا ببریم برای اینکه محدود کردن کشاورزی مشکلات اجتماعی به همراه دارد و به نوعی نقض غرض است چون ما به دنبال افزایش کارایی آب نرفته‌ایم که حالا چنین نتیجه‌ای بگیریم.

شریعتمدار افزود: ما ۹ سال پیش سمیناری برگزار کردیم که در آن معاون فرهنگستان علوم آمریکا می‌گفت، ما ۲۰ سال پیش برای تولید یک تن فولاد ۲۰۰ متر مکعب آب مصرف می‌کردیم اما الان این عدد را رسانده‌ایم به ۱۵ متر مکعب. این یعنی افزایش بهره‌وری. راهکارهایی برای این موضوع در دنیا وجود دارد. مشکل ما این است که باید این تکنولوژی‌ها را به کار بگیریم و آنها را بومی‌سازی کنیم و دانش کارشناسان و کشاورزان را برای استفاده از این تکنولوژی‌ها بالا ببریم. مشاور عالی وزیر جهاد کشاورزی در پاسخ به این پرسش که ریشه مشکلات بخش کشاورزی ایران را چه می‌دانید؟ گفت: بهره‌وری! بهره‌وری در همه زمینه‌ها. ما باید از واحد زمین و به‌ویژه از واحد آب و واحد سرمایه‌گذاری حداکثر بهره را ببریم تا هزینه تولید کشاورزی پایین بیاید و منابع ما کمتر لطمه بخورد. اگر قرار باشد یک راهکار بگویم، آن بهره‌وری است ولی واقعیت این است که یک راهکار چاره مشکل نیست.

برنج‌های خارجی در حال نفوذ به کارخانه‌های شالیکوبی

رییس اتحادیه شالیکوبی داران استان مازندران با بیان اینکه رسانه ملی به‌طور بی‌رویه از برنج خارجی تبلیغ می‌کند، گفت: برنج‌های خارجی در حال نفوذ به کارخانه‌های شالیکوبی ما هستند و از آنجا با برنج داخلی مخلوط می‌شوند. سید تقی جعفریان در مراسم افتتاح کارخانه شالیکوبی در بابل افزود: با وجود این همه تبلیغات چگونه می‌توانیم از تولید داخلی حرف بزنیم. وی اظهار داشت: برنج خارجی به حدی در کشور فراوان یافت می‌شود که آن را با برنج‌های داخلی مخلوط و به مردم عرضه می‌کنند. نماینده مردم بابل در مجلس شورای اسلامی در ادامه این مراسم گفت: هزینه تولید برنج در استان‌های شمالی بسیار بالاست و قیمت فعلی آن برای کشاورزان به صرفه نیست.

حجت‌الاسلام والمسلمین علی‌اکبر ناصری با بیان اینکه بازار به کلی اشباع شده است، از دولت درخواست کرد تا یک ماه قبل از تولید و یک ماه بعد از برداشت محصول برنج مانع واردات برنج خارجی به کشور شود. وی با بیان اینکه یارانه تولید برای پردرآمدها باید حذف شود، تصریح کرد: در کشور ژاپن دولت پنج برابر قیمت واقعی برنج این محصول را از کشاورز می‌خرد تا تولید ملی از بین نرود. ناصری ادامه داد: از دولت خواستاریم تا پرداخت یارانه تولید به کشاورزانی که محصولات ملی تولید می‌کنند به‌طور جدی پیگیری شود.

خود را وارد بازار غیررسمی می‌نمایند. اگر بپذیریم که با وجود منابع و استعداد های فراوان انسانی و مادی، اقتصاد ایران به دلیل ساختار رانتی آن از ناکارآمدی، فقدان بهره‌وری لازم و توزیع نامناسب امکانات و در نتیجه از رشد ناچیز اقتصادی رنج می‌برد به‌ناچار باید برای آن چاره‌ای عاجل اندیشیده شود.

بی‌شک ادامه وضع موجود در اقتصاد ایران نه تنها شرایط لازم برای تحقق اهداف سند چشم‌انداز فراهم نیست، بلکه در پایان آن عقب‌ماندگی ایران را نسبت به کشورهای منطقه براساس شاخص‌های اقتصادی بیشتر خواهد کرد.

بنابراین اصلاح بنیادین ساختارهای اقتصادی و اجتماعی امری ضروری است، این اصلاحات نه تنها باید مستلزم ارتقای بهره‌وری و رشد شاخص‌های اقتصادی باشد بلکه باید شرایط لازم کسب و کار را برای فعالیت‌های سالم اقتصادی فراهم آورد تا از طرفی اقتصاد ملی به سمت یک اقتصاد شفاف کارآفرین خصوصی و مردمی پیش برود و از طرف دیگر از نظر شاخص‌های توزیع درآمد و رفاه عمومی در صدر کشورهای منطقه قرار گیرد.

با تبیین شرایط فعلی اقتصاد ایران و تأکید بر پایین بودن کارایی، بهره‌وری، رشد تولید ناخالص درآمد سرانه و توزیع درآمد و از طرف دیگر با درک تصویرریز وضعیت اقتصادی در پایان دوره چشم‌انداز ۲۰ ساله که ایران باید مقام اول اقتصادی، علمی و فناوری در سطح منطقه را دارا باشد، لازم است که تحولات ساختاری اساسی صورت گیرد. از آنجا که توسعه اجتماعی و اقتصادی نیز متضمن تحقق عدالت اجتماعی و فراهم کردن فرصت‌های برابر، تضمین ارتقای پایدار فرصت‌های رفاهی برای همگان و ارتقای سرمایه اجتماعی و اعتماد در سطح جامعه است، به‌ناچار نیازمند مبارزه با فساد است و بازسازی سرمایه اجتماعی نظام سیاسی و به تناسب آن ارتقای مشروعیت و مقبولیت نظام سیاسی بدون مبارزه فراگیر با فساد امکان‌پذیر نیست.

در برنامه دولت تدبیر و امید بر جلوگیری از رانت و افزایش کارایی تخصیص منابع و کاهش فعالیت‌های رانت‌جویانه از طریق حذف تمامی مزایای بخش عمومی (دولتی و شبه‌دولتی) در استفاده از منابع با قیمت ارزان و ایجاد فرصت‌های برابر برای بخش عمومی و خصوصی تأکید ویژه‌ای شده است و امید است در این راستا گام‌های علمی و جدی محقق شود.

می‌شود. رانت‌خواری در اقتصاد ایران از سابقه‌ای طولانی برخوردار است تا آنجا که فرمان تاریخی رهبر انقلاب اسلامی به سران قوا درباره مفساد اقتصادی را به همراه داشته است. «ممکن است کسانی به خطا تصور کنند که مبارزه با مفسدان و سوءاستفاده‌کنندگان از ثروت‌های ملی موجب ناامنی اقتصادی و فرار سرمایه‌ها است، ولی بالعکس این مبارزه موجب امنیت فضای اقتصادی و اطمینان کسانی است که می‌خواهند فعالیت سالم اقتصادی داشته باشند.»

در رانت‌خواری افزایش درآمد با تولید ارزش افزوده همراه نیست و منابع مالی و غیرمالی فراوانی صرف تبلیغات، رشوه و غیره شده و عملاً به‌هدر می‌رود. هر چه رانت‌خواری بیشتر گسترش و توسعه یابد، منابع بیشتری از فعالیت‌های تولیدی خارج و به‌سوی فعالیت‌های غیرمولد و دلال‌گونه گسیل می‌شود. این شرایط در حالتی تشدید می‌شود که بدنه دولت در برابر دریافت رشوه و کمک‌های مالی و سیاسی، با وضع قوانین جدید و ایجاد سیاست‌های حمایتی بی‌مورد اقدام به حمایت از یک گروه اقتصادی خاص بنماید و در واقع ساختار اقتصادی کشور را مخدوش کرده و مانع کارکرد مطلوب آن شود. در کشورهای نفتی مانند ایران منبع اصلی درآمد، صادرات نفت است و این منبع می‌تواند منشأ بسیاری از انحرافات از جمله تخصیص نامناسب امکانات و منابع شود.

از دیگر زمینه‌های ایجاد انگیزه برای فعالیت‌های رانت‌گونه و مبتنی بر دلالی و غیرمولد، دو یا چند نرخ بودن ارز و وجود نرخ‌های موازی است که منجر به قیمت‌های چندگانه در بازارهای مختلف می‌شود. به‌ویژه در کالاهایی که بخشی از آنها مبنای ارزی دارند، اثرات این وابستگی بیشتر نمود پیدا می‌کند.

ضعف نظارت نیز از جمله بسترسازهای کلیدی برای ایجاد فرصت‌های مبتنی بر رانت و انحراف در فعالیت‌های سرمایه‌گذاری و حرکت به سمت دلالی است. به‌عنوان مثال یک تولیدکننده ممکن است تسهیلات دریافتی برای تولید را به دلیل مشکلاتی که در عرضه تولید وجود دارد در مسیر دیگری به کار بیندازد. مصداق این امر در وام‌های زودبازده به دفعات دیده شده است.

انحصار و بازار انحصاری نیز از جمله عواملی است که فرصت رانت را برای انحصارگر و دلال‌های بازار فراهم می‌آورد. نمونه بارز این مورد را می‌توان در بازار خودرو مشاهده کرد که کالا به‌طور غیر شفاف قیمت‌گذاری شده و به شکل‌های مختلف بخشی از تولید

معاون انجمن تولیدکنندگان قند و شکر تشریح کرد

راه‌های خروج صنعت قند و شکر از رکود

از صفحه اول

برای تعیین قیمت جدید این محصول منعقد می‌شود، گفت: در حال حاضر قیمت هر کیلو شکر در کشور ۱۹۰۰ تومان است که با توجه به افزایش ۴۵ درصدی قیمت چغندر، تولیدکنندگان شکر خواستار افزایش حدود ۳۰ درصدی قیمت این محصول هستند. وی تصریح کرد: حدود ۴ ماه است که ثبت سفارش واردات شکر متوقف شده و تولید داخل و واردات قبل، پاسخگوی نیاز کشور بوده است.

به گفته رحمتی، در حال حاضر قیمت جهانی هر تن شکر سفید ۵۵۰ دلار است که قیمت هر کیلو شکر داخلی حدود ۱۵۰ تومان بالاتر از نرخ جهانی این محصول است. وی با بیان اینکه ۷۰ درصد قیمت تمام‌شده شکر به مواد اولیه، ۱۷ درصد به دستمزد، ۱۱ درصد به هزینه‌های سربار و بقیه نیز به قیمت انرژی اختصاص دارد، گفت: در صورتی که واردات و تبدیل شکر خام به شکر سفید به کارخانه‌های تولید شکر سپرده شود، امکان فعال شدن بخش بیشتری از ظرفیت کارخانه‌های داخلی فراهم خواهد شد.

در حالی که کارخانه‌های داخلی امکان تولید ۸۰ درصد شکر مورد نیاز کشور را دارا هستند. وی با بیان اینکه سالانه بیش از ۴ میلیون تن چغندر در کشور کشت می‌شود، گفت: از این میزان چغندر، ۶۰۰ هزار تن شکر تولید می‌شود و علاوه بر این، حدود ۷۰۰ هزار تن شکر نیز از نیشکر تولید می‌شود.

وی ادامه داد: جمعاً یک میلیون و ۲۰۰ تا ۳۰۰ هزار تن شکر در کشور تولید می‌شود در حالی که نیاز کشور به این محصول به بیش از ۲ میلیون تن می‌رسد. رحمتی با تأکید بر لزوم حمایت دولت از کشت چغندر و نیشکر به‌منظور فعال شدن همه ظرفیت کارخانه‌های داخلی تولید شکر و خروج این صنعت از رکود، اظهار داشت: دولت می‌تواند با ایجاد تعرفه برای واردات شکر، از تولید شکر در داخل حمایت کند. معاون انجمن تولیدکنندگان قند و شکر با بیان اینکه معمولاً اواخر شهریور هر سال، تفاهنامه‌ای بین دولت و تولیدکنندگان شکر

دبیر انجمن صنفی کارخانه‌های قندوشکر:

هنوز اقدامی برای تعیین قیمت شکر نشده است

* با وجود مکاتبات مکرری که انجمن با سازمان حمایت و دفتر وزیر صنعت و معدن و تجارت و دیگر نهادهای مرتبط انجام داده هیچ پاسخ مناسبی دریافت نکرده و این نکته با توجه به تأکید و دستور وزیر صنعت، معدن و تجارت و تعیین زمان مشخص قیمت‌گذاری و نگاه تولید محور ایشان جای تعجب دارد

بلافاصله با فروش محصول بتوانند با کشاورزان تسویه کنند. دانایی گفت: تأخیر در تسویه حساب موجب روگردانی کشاورزان از کاشت چغندر می‌شود، از طرف دیگر چنانچه قیمت وجود نداشته باشد و قادر به برنامه‌ریزی فروش نباشیم مجبوریم شکر را در انبار نگهداری کنیم تا نرخ اعلام شود و این امر باعث می‌شود بازار آرام شکر دچار التهاب و تولیدکنندگان با دستگاه‌های نظارتی دچار مشکل شوند چرا که ممکن است دستگاه‌های نظارتی این کار را اختفا یا نفروختن محصول تلقی کنند.

دبیر انجمن صنفی کارخانه‌های قندوشکر همچنین درباره قیمت احتمالی شکر گفت: البته نرخ‌ها را باید سازمان حمایت‌کننده و دیگر دستگاه‌های مرتبط با بررسی صورت‌های مالی کارخانه‌ها بررسی و استخراج کنند، اما نکته قابل پیش‌بینی این است که قیمت چغندر قند نسبت به سال گذشته ۴۵ درصد (از یک هزار و ۶۵۰ ریال به دو هزار و ۴۰۰ ریال) افزایش یافته و تأثیر چغندر قند در قیمت تمام‌شده یک کیلوگرم شکر ۶۵ درصد است. وی گفت: از آنجا که نرخ دستمزد ۲۰ درصد و نرخ انرژی (گاز صنعتی) نیز حدود ۴۳ درصد افزایش یافته و دیگر هزینه‌ها نیز به همین شکل افزایش پیدا کرده بنابراین با در نظر گرفتن این‌ها باید نرخ شکر به شکلی عادلانه محاسبه شود.

شود که بتوانند دستکم در سال ۹۳ محصول را با قیمت مناسب‌تر و در حد قیمتی که دولت تعیین کرده بفروش برسانند. وی در پاسخ به این سؤال که روند قیمت‌گذاری شکر در چه مرحله‌ای است توضیح داد: در دیداری که اعضای هیأت‌مدیره انجمن صنایع قندوشکر با وزیر صنعت، معدن و تجارت داشتند وی تأکید کرد که سازمان حمایت از مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان با هماهنگی انجمن صنایع قند حداکثر تا ۲۰ مرداد امسال نسبت به محاسبه و تعیین نرخ شکر تولیدی سال‌جاری اقدام کند اما متأسفانه تاکنون سازمان هیچ‌گونه اقدامی درباره قیمت‌گذاری نکرده است.

دانایی اظهار کرد: با وجود مکاتبات مکرری که انجمن با سازمان حمایت و دفتر وزیر صنعت و معدن و تجارت و دیگر نهادهای مرتبط انجام داده هیچ پاسخ مناسبی دریافت نکرده و این نکته با توجه به تأکید و دستور وزیر صنعت، معدن و تجارت و تعیین زمان مشخص قیمت‌گذاری و نگاه تولید محور ایشان جای تعجب دارد.

وی همچنین در پاسخ به این سؤال که تأخیر در روند قیمت‌گذاری چه تأثیری بر تولیدکنندگان دارد گفت: به وزیر صنعت، معدن و تجارت هم توضیح داده شد که نیمه شهریور امسال کارخانه‌های چغندری از شمال غرب و غرب شروع به تولید می‌کنند و به محض تولید، ضرورت دارد نرخ شکر معلوم باشد تا

دبیر انجمن صنفی کارخانه‌های قندوشکر ایران گفت: در دیدار هیأت‌مدیره انجمن با وزیر صنعت، معدن و تجارت، محمدرضا نعمت‌زاده تأکید کرد که سازمان حمایت از مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان با هماهنگی انجمن قیمت شکر را تعیین کند، هنوز اقدامی در این زمینه انجام نشده است.

بهمین دانایی اظهار کرد: مجموع تولید صنعت قندوشکر در پایان بهره‌برداری سال ۹۲ افزون بر یک میلیون و ۱۲۲ هزار تن بوده و با توجه به گزارش‌هایی که از تولیدکنندگان چغندری و نیشکری وجود دارد و میزان استقبال آنان از تولید، پیش‌بینی می‌شود امسال نیز حدود یک میلیون و ۲۰۰ تا یک میلیون و ۳۰۰ هزار تن تولید داشته باشیم.

وی اضافه کرد: وضعیت بازار شکر با توجه به وارداتی که به‌صورت انبوه و افسارگریخته بود باعث شد حتی نتوانیم به قیمت تعیین شده دولت که ۱۹ هزار ریال بود، برسیم و تولیدکنندگان از این جهت متحمل ضرر و زیان و دست نیافتن به منافع قابل پیش‌بینی شدند.

دانایی افزود: خوشبختانه بهمین پارسال وزرای جهادکشاورزی و صنعت، معدن و تجارت با نگاه تولید محور به‌موقع در جهت حمایت از تولید ورود و با توجه به حجم سنگین شکر موجود، از ثبت سفارش جلوگیری کردند که این امر باعث شد امیدی برای تولیدکنندگان ایجاد

رییس کمیسیون کشاورزی تحلیل کرد:

کاهش رکود با ورود بخش خصوصی برای خرید محصولات کشاورزی

رییس کمیسیون کشاورزی مجلس گفت: خرید محصولات کشاورزی با روش قیمت تضمینی به‌دلیل اینکه امکان خرید محصولات کشاورزی توسط بخش خصوصی را فراهم می‌کند، در حل مشکلات کشاورزی و رکود مؤثر است. عباس رجایی، رییس کمیسیون کشاورزی، آب و منابع طبیعی مجلس درباره تأکید دولت در بسته پیشنهادی خروج غیرتورمی از رکود بر فعال‌سازی ماده ۳۲ بهره‌وری بخش کشاورزی برای اجرای طرح قیمت تضمینی به‌جای خرید تضمینی و تأثیر آن در خروج از رکود گفت: معنای خرید تضمینی آن است که برای یک محصول قیمت کف در نظر گرفته می‌شود و در صورتی که کشاورز یا فعال بخش کشاورزی قادر بود، محصولش را به قیمت بالاتری بفروشد، این کار را انجام می‌دهد. ولی اگر کشاورز یا دامدار نتوانست، با قیمتی بالاتر از قیمت کف تعیین شده توسط دولت محصول تولیدی‌اش را بفروشد، بنابراین دولت به‌عنوان مرجع تصمیم‌گیری خریدهای تضمینی آن محصول را از کشاورز یا دامدار خریداری و در انبارهای نگهداری و در زمان مناسب به بازار عرضه می‌کند.

رییس کمیسیون کشاورزی آب و منابع طبیعی با بیان این موضوع که در خرید تضمینی دولت متعهد به خرید محصول است، بیان داشت: در قیمت تضمینی اگرچه یک قیمت کف برای محصول تولیدی کشاورز یا دامدار تعیین می‌شود، ولی دولت راساً خریدار نیست، بلکه شرایط را به سمتی می‌برد که با آن قیمت تعیین شده معاملات در بازار انجام شود. در این شرایط دست‌فعلان بخش خصوصی برای خرید محصول باز می‌شود و به‌طورکلی می‌توان گفت، هر دو روش ذکر شده برای حمایت از بخش کشاورزی مناسب است و مشکلی ایجاد نمی‌کند. در روش قیمت تضمینی چون بخش خصوصی امکان خرید محصولات را پیدا می‌کند، بنابراین بخش عمده‌ای از مشکلات مربوط به کشاورزی و رکود را می‌تواند حل کند.

آمار گمرک نشان می‌دهد

کالاهای کشاورزی صدرنشین واردات

و تیرماه سال ۱۳۹۳) با افزایش در شاخص‌های وزن و ارزش روبه‌رو بوده است. همچنین واردات «دارو» نیز شاهد رشدی ۳/۳۰ درصدی در وزن و ۲۹/۳۹ درصدی در ارزش بوده است.

«قندوشکر» و «گندم» که در تیرماه امسال، در مقایسه با ماه گذشته با کاهش مواجه بوده، در مقابل واردات سایر کالاهای مندرج در (جدول میزان واردات برخی از «کالاهای اساسی» در خرداد

از صفحه اول در جدول زیر میزان واردات برخی از کالاهای اساسی در تیر و خردادماه اخیر آورده شده است. همان‌طور که مشاهده می‌شود، به غیر از واردات

میزان واردات برخی از «کالاهای اساسی» در خرداد و تیرماه سال ۱۳۹۳

ردیف	نام کالا	تیرماه سال ۱۳۹۳			خردادماه سال ۱۳۹۳			سهم از کل واردات			درصد تغییرات تیرماه نسبت به خرداد ماه		
		وزن (هزار تن)	ارزش (میلیارد ریال)	ارزش (میلیون دلار)	وزن (هزار تن)	ارزش (میلیارد ریال)	ارزش (میلیون دلار)	وزن	ارزش	وزن	ارزش	وزن	ارزش
۱	ذرت	۴۲۴	۳/۷۸۴	۱۴۷	۳۱۷	۲/۷۸۸	۱۰۹	۲/۴۸	۱۰/۴۵	۲/۴۸	۳۳/۷۹	۳۴/۹۶	
۲	کنجاله‌سویا	۲۱۶	۳/۶۸۱	۱۴۳	۹۲	۱/۴۸۸	۵۸	۱/۲۳	۳/۰۴	۱/۲۳	۱۳۴/۸۳	۱۴۵/۵۵	
۳	برنج	۳۶۸	۸/۷۵۰	۳۴۰	۱۰۲	۳/۴۲۰	۱۳۴	۳/۰۵	۳/۳۵	۳/۰۵	۱۶۴/۲۳	۱۵۴/۳۶	
۴	قندوشکر	۵۸	۶۳۶	۲۵	۱۱۲	۱/۳۱۲	۵۱	۳/۱۷	۳/۱۷	۱/۱۷	-۴۸/۰۸	-۵۱/۸۹	
۵	گندم	۳۷۱	۳/۲۷۲	۱۲۷	۶۴۸	۵/۶۵۷	۲۲۱	۲/۳۸	۲/۳۸	۵/۰۴	-۴۲/۷۴	-۴۲/۵۶	
۶	دارو	۲	۳/۳۷۷	۱۳۱	۲	۲/۵۹۴	۱۰۱	۰/۰۵	۰/۰۵	۲/۳۱	۳/۳۰	۲۹/۳۹	
۷	جو	۲۶۷	۲/۰۲۷	۷۹	۳۶	۱۹۸	۸	۰/۱۸	۰/۱۸	۰/۱۸	۹۳۱/۷۲	۹۱۹/۳۴	
جمع اقلام فوق		۱/۶۰۶	۲۵/۵۲۷	۹۹۲	۱۸/۸۲	۱۷/۴۵۷	۶۸۲	۴۲/۸۲	۴۲/۸۲	۱۵/۵۶	۲۳/۷۴	۴۵/۳۴	
جمع کل		۳/۴۳۷	۱۳۵/۲۳۸	۵/۲۷۶	۳/۰۲۳	۱۱۲/۱۰۷	۴/۳۸۷	۱۰۰	۱۰۰	۱۰۰	۱۳/۳۳	۲۰/۲۸	

مقامنامه
انجمن صنای کارخانه‌های قند و شکر ایران

زیر نظر شورای نویسندگان

تلفن و نمابر: ۸۸۹۶۹۰۵۵ - ۸۸۹۶۹۹۰۳

نشانی: تهران - میدان دکتر فاطمی - خیابان شهید گمنام - شماره ۱۴